

FARNÍ MĚSÍČNÍK

www.farnostbrumov.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. Štěpán • Sidonie

14. 4. 2019

Květná

neděle

Číslo: 5

Ročník: 24

Kristus zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých.

Čtyřicet dní jsme se připravovali na největší svátky všech křesťanů, na Velikonoce. Pro nás to nejsou svátky jara, ale svátky smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista, našeho Pána. On, Boží Syn poté co vyučil apoštoly, dělá to nejdůležitější pro spásu lidstva: přináší oběť života za naše hříchy. Jen On – Boží Syn - mohl toto vykonat; vzít hříchy lidí na sebe a na sobě je zničit svou smrtí a zmrtvýchvstáním. Hřích je to největší zlo, které nám brání vstoupit do Božího království, do kterého nás Kristus zve a kam nás předešel po svém zmrtvýchvstání. Ježíš zemřel za hříchy všech lidí, ale odpuštěno může být jen tomu, kdo lituje a hříchy Pánu svěří – vyzná. Svätý Pavel v listě Korintským píše: „Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti.“ (1 Kor 15, 3-5) To je jádro apoštola učení a to je také vlastní jádro našeho křesťanství.

P. Richard

Radost a pokoj ze vzkříšení našeho Pána ať je Vaší radostí nejen o Velikonocích, ale i v celé velikonoční době.

Vaši kněží mariáni a redakce Farního měsíčníku.

„Není zde, byl vzkříšen.“

Lukáš 24,6

Duchovní slovo

Zmrtvýchvstalého Krista nemáme hledat ani v hrobě, ani v neurčité minulosti, ale na cestách našeho života. Jenom tam se s ním můžeme setkat. Právě tam na nás čeká.

On se nám zcela daroval a jeden z největších darů, který jsme od něho dostali, je schopnost darovat se také.

Každý z nás je Boží nástroj, cennější než nejcennější stradivárky.

Ať nám velikonoční radost z Kristova vítězství dodá odvalu dovolit mu denně tento nástroj nejen ladit, ale umožnit mu, aby za našeho přispění na něj mohl hrát ty nejkrásnější melodie života. Života, oslavujícího Boha.

Z homilie Vojtěcha Cikrleho

Naše farnost dnes

Z farních matrik - březen 2019

Pokřtěni byli:

Ondřej Bednář
Samuel Marek Macháč

Pohřbeni byli:

Emilie Křeková 83 let
Karla Blanařová 89 let
Josef Tománek 64 let

Bylo:

- Křížové cesty - v kostele i v přírodě
- Nikodémovy noci
- Postní duchovní obnova
- SMS ve Zlíně v kostele sv. Filipa a Jakuba
- Zájezd do Nitry – muzikál „Povolání papež“
- Večer chval
- Modlitby za nenarozené děti a potřeby rodin
- Fatimská pobožnost
- Setkání mládeže – Přerov

Bude:

- 14. 4. Květná neděle
- 15. 4. velikonoční svátost smíření
Nedašov 9.00 – 12.00; 13.30 – 17.00
- 16. 4. velikonoční svátost smíření
Brumov 9.00 – 12.00; 13.30 – 17.00
- 18. 4. Zelený čtvrtek - mše sv. v 18.00 hod.
- 19. 4. Velký pátek – Křížová cesta v přírodě
– ve 14.00 hod a ve 22.00 hod.,
18.00 obřady – Památka umučení Páně,
celonoční adorace u Božího hrobu
- 20. 4. Bílá sobota – dopoledne svěcení pokrmů,
přes den adorace u Božího hrobu,
19.00 vigílie Zmrtvýchvstání Páně
- 24. 4. 9.30 mše sv. ve stacionáři
- 27. 4. Národní pochod pro život – Praha
- 27. 4. Večer chval
- 28. 4. Neděle Božího milosrdenství
- 1. 5. Ministrantský den v Olomouci
- 4. 5. Modlitby za nenarozené děti a potřeby rodin
- 11.5. Pouť děkanátu na Velehrad
- 31. 5. - 2. 6. Pouť do Polska

Po Ježíšových stopách

V únoru letošního roku jsem se zúčastnil pouti do Svaté země. Je to nádherný pocit chodit po stopách Ježíše, po místech tak důležitých pro dějiny spásy.

Do Tel Avivu jsme přiletěli v noci. Z letiště jsme ještě hodinu cestovali autobusem do hotelu v Betlému. Po krátkém odpočinku jsme v neděli ráno odjeli do Ein Karem, místa narození sv. Jana Křtitele, místa, kde Panna Maria navštívila Alžbětu. Dnešní Ein Karem leží na západním okraji Jeruzaléma.

Slovo Karem v překladu znamená vinice, ein je oko, také pramen. Název města můžeme volně přeložit „pramen vinice“. V Zachariášově domě se narodil Jan Křtitel. Dodnes můžeme vidět pozůstatky z původního domu. Na tabulkách při kostele Jana Křtitele je napsán v různých jazycích Zachariášův chvalozpěv „Benedictus“, který se modlíme v breviáři při ranních chválách. Ten krásný chvalozpěv tam najdeme i v češtině. Kostel sv. Jana Křtitele byl postaven v 5. století, později byl zničen a křížáky přebudován. Dnešní kostel postavili františkáni v roce 1885. Druhý tamní kostel je zasvěcen návštěvě Panny Marie u Alžběty. Na tomto místě se zdržovala Alžběta po dobu svého těhotenství; bylo to pravděpodobně z určité ostýchavosti před lidmi, protože byla těhotná už v pokročilém věku. Původně zde stál kostel sv. Alžběty. Ten dnešní je postaven na svahu skalní plošiny uprostřed útlých cypřišů. Dříve patřil Arménům, kteří jej však po odchodu křížáků opustili. V roce 1679 kostel získali františkáni, ale nesměli jej obnovit. Bohoslužbám sloužila pouze krypta v dolní části kostela. Do dnešní podoby byl kostel obnoven v roce 1946 podle návrhu italského architekta Antonia Barluzziho; je zasvěcen památce Mariiny návštěvy u její tety Alžběty. V nádvoří kostela je na deskách v mnoha jazycích napsáno „Magnifikat“ - Velebí má duše Hospodina... Tuto modlitbu recitujeme v breviáři při nešporách. Panna Maria měla za tetou Alžbětou velmi namáhavou několikadenní cestu. Šla z Nazareta, aby mohla Alžbětě posloužit a být s ní v těžkých chvílích až do porodu. Na jižní straně krypty kostela je vidět výklenek s kamenem, který byl součástí skalní stěny; podle tradice za něho Alžběta ukryla Jana, když Herodes vraždil betlémské chlapce.

Z Ein Karem jsme navštívili kapli na Poli pastýřů na okraji Betléma, asi 2 a půl kilometru od baziliky Narození Ježíše. Kaple připomíná událost z Lukášova evangelia o zvěstování radostné zprávy o narození Spasitele pastýřům. Krásná nástěnná malba v interiéru kaple tuto radostnou událost připomíná.

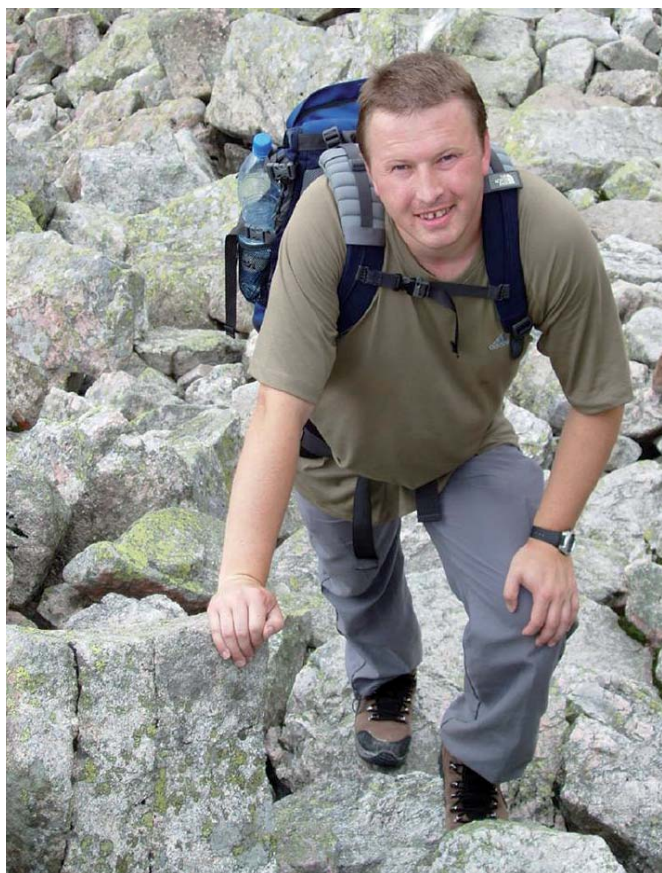
V době narození Pána Ježíše pastýři patřili spíše ke spodině. Byli chudí, neměli svá stáda, ale pásli stáda bohatých. Spávali s dobyt看em v jeskyních. Pro svůj pach nechodili do města, ani tam nesměli.

P. Richard

Pokračování příště.

Putovní kříž

Otec Krystian Socha

Otec Krystian Socha – náš nový kaplan
nám poskytl rozhovor:

Otče Krystiane, odkud pocházíte?

Pocházím z malé vesnice Wietlin z okolí města Jarosław na Podkarpatsku, na jihovýchodě Polska. Narodil jsem se 2. 7. 1982 v Przemysłu.

Jaká je Vaše rodina?

Mám jednu provdanou mladší sestru, která žije a pracuje se svým manželem v Anglii. Rodiče žijí na venkově v malé obci Wietlin.

Vaše cesta ke kněžství?

Na kněžství jsem myslel od dětství. Rád jsem se učil, byl jsem milován rodiči, babičkou. S velkým západem jsem od malicka ministroval a potkal jsem také velmi dobré kněze.

Po základní škole jsem se rozhodl studovat na střední technické škole v městě Jarosław. Po třetím ročníku jsem jel na autobusovou pouť do Lichně. Pamatuji si to velmi dobře, bylo 2. července 2000 v den mých 18. narozenin. Byla to pro mě příležitost vyjet někam během nudných prázdnin. Bral jsem to jako zajímavý turistický výlet. Ale Pán Bůh měl pro mě svůj plán. Když jsem vešel na poutní místo a poklekl před obrazem Matky Boží, přišel čas na realizaci Božího plánu. Otevřel jsem před Marií své srdce. Vypověděl jsem jí v modlitbě všechny své starosti, zoufalost, hříšnost, slabost, bloudění, touhy... Zůstala ve mně silná touha někdy se do Lichně ještě vrátit. Také jsem se dozvěděl, že strážci svatyně jsou kněží mariáni. V Lichni jsem se vlastně jasně rozhodl pro kněžství. Do diecéz-

ního kněžského semináře jsem vstoupil v roce 2002, po maturitě na technické škole. Po dvou letech formování v semináři jsem se v roce 2004 připojil k postulátu Kongregace kněží mariánů, po roce noviciátu jsem měl první sliby. V letech 2006-2011 jsem studoval teologii v semináři otců mariánů na Katolické univerzitě v Lublinu. A pak 25. března 2012 v Rzepiskach jsem byl vysvěcen na kněze.

Nemohl jsem pochopit, proč kněží mariáni? Když se na to dívám s odstupem času, myslím si, že se můj „sen“ o návratu do Lichně svým způsobem splnil.

Kde jste působil – co Vám to dalo – vzalo?

Po absolvování teologického studia jsem v roce 2011 nastoupil jako jáhen do farnosti v Rzepiskach poblíž Zakopaného v Polsku, do krásné horské vesnice. Učil jsem náboženství na dvou základních školách. Připravoval jsem děti na první svaté přijímání a mládež k biřmování.

25. března 2012 jsem byl v Rzepiskach vysvěcen na kněze, a poté po čtyřech letech služby, v srpnu 2015, jsem byl přidělen do jedné farnosti v Lublinu. Tam jsem připravoval děti na první svaté přijímání a učil jsem náboženství na střední technické škole. Kromě běžné práce ve farnosti jsem vedl ministranty, scholu dívek, vedl jsem skupinu Obnovy v Duchu svatém. V těchto dvou farnostech, jedné venkovské a druhé městské, jsem získal mnoho dobrých zkušeností v pastorační práci. Z toho jsem velmi šťastný.

Po třech letech, 27. srpna 2018 jsem přišel jako kaplan do vaší a nedašovské farnosti, ale do 22. března 2019 jsem byl v Praze, kde jsem absolvoval kurz češtiny.

Uvědomuji si, že v mém životě se naplňuje evangelium, ve kterém Pán Ježíš říká: „...kdo opustí svůj domov, svou matku a otce a bratry a sestry, bude mít více bratrů, sester, matek a dětí“ (srov. Mk 10, 29-30). Zažívám neustálou Boží péči a vnímám, že mé povolání je pro mě darem a úkolem, mou odpovědí na Jeho bezmeznou a milosrdnou lásku ke mně.

Jaké máte zájmy, koníčky, jak relaxujete?

Mým koníčkem je cestování, rád poznávám nová místa a také lidi. V létě je to kolo, fotbal a plavání. V zimě nejraději lyže. Rád se taky dívám v televizi na fotbal a poslouchám filmovou hudbu. Baví mě chodit po horách a fotografovat krásné krajiny-tak odpovídám. Chtěl bych vyjít na všechny horské štíty v Polsku. Rád se také učím cizí jazyky.

V Brumově jste už nějaký čas zastupoval – jak se Vám v naší farnosti líbí?

Samozřejmě jsem rád, že už tu budu s vámi. Krajina je krásná, tyto kopce se mi líbí. Řekl bych, že jsou jakýmsi obrazem našeho života – někdy jdeme s kopce, jindy do kopce. Chci tady být pro vás a s vámi. Mám rád práci s lidmi a těší mne, když mohu druhým pomáhat.

Těšíte se k nám nebo máte obavy?

Určitě se těším. Jenom mám strach, jestli budete mému českému jazyku rozumět. Opravdu zajímavé jsou cesty, jakými mě Bůh vede. Stále více odkrývám

na své cestě Boha, který mě vede tam, kde mi chce něco dát, něco mě naučit, chce mě připravit na další úkoly, které mě čekají. Vůbec pro mě není vše jasné a srozumitelné, ale důvěřuji Bohu. Jen se ptám, čím mě ještě překvapí?

Co vzkážete našim farníkům?

Chci vám vzkázat, abyste se modlili za vaši farnost, město, za celou církev. Chci vás také poprosit o modlitbu za mě, abych šel svou cestou věrně a odhodlaně a modlete se, prosím i za mé spolubratry, abychom jako kněží byli věrni svému povolání a byli „specialisty“ především na vztah s Bohem a s lidmi.

Děkujeme za rozhovor a přejeme Vám, ať všechny obtíže vždy řešíte s Pánem a s úsměvem.

Redakce Farního měsíčníku

Most

Byl jednou jeden velký otočný most, který se klenul přes velkou řeku. Většinu dne byl otočený tak, že spočíval podél břehů řeky a dovoloval lodím proplouvat volně po obou jeho stranách. Ale v určité denní době přijížděl k řece vlak, a potom se most otočil napříč přes řeku, aby vlak mohl přejet.

V malé budce na břehu řeky seděl operátor, který ovládal natáčení mostu a jeho zajištění západkami, když měl projíždět vlak. Jednoho večera čekal na poslední vlak, hleděl do dálky snášejícím se soumrakem, až zahlédl světla lokomotivy. Vykročil k ovládní a čekal, až vlak bude v předepsané vzdálenosti, kdy měl mostem otočit. Otočil mostem do příčné pozice, ale ke své hrůze shledal, že jištění nefunguje. Jestliže však most nebude ve své poloze západkami zajištěn, znamená to, že až na něj vjede vlak, zhoupne se sem a tam na obou koncích a tím způsobí vykolejení vlaku a jeho pád do řeky.

A byl to osobní vlak, plný cestujících!

Nechal tedy most nastavený napříč a utíkal po něm na druhou stranu řeky, kde byla páka, jíž mohl západky ovládat ručně. Už slyšel dunění vlaku, a tak se pověsil na páku celou svou vahou, aby most zajistil. Na síle tohoto muže záviselo mnoho životů.

Náhle však zaslechl ze strany od řídicí budky hlas, při němž mu tuhla krev v žilách: „Tatínku, kde jsi?“ Jeho čtyřletý synek přecházel most a hledal ho. Nejdřív chtěl na synka zakřičet: „Uteč, uteč!“ Ale vlak byl příliš blízko. Ty slabé nožky by nikdy most včas nepřeběhly. Muž už málem pouštěl páku, aby vyběhl, popadl syna a odnesl ho do bezpečí, ale uvědomil si, že už by se nestačil vrátit zpátky k páce. Bud' zahynou lidé ve vlaku, nebo jeho syn.

Rozhodl se v okamžiku. Vlak prosvístěl svou cestou a nikdo v něm si nebyl vědom slabého, rozdrčeného tělíčka, které se nemilosrdně zřítilo do řeky pod nárazem vlaku. A už vůbec nevěděli o nešťastném vzlykajícím muži, který stále ještě visel na jistící páce, dlouho potom, co vlak zmizel v dálce.

Neviděli jej kráčet domů, pomalu, jako nikdy předtím, aby své ženě řekl, jak obětoval svého vlastního syna...

Jestli si teď dokážeš představit pocity, které plnily srdce tohoto muže, můžeš začít chápat pocity našeho nebeského Otce, když obětoval svého Syna, aby přemostil propast mezi námi a věčným životem. Můžeš se divit, že se země třásla a nebe se zatmělo, když jeho Syn umíral?... A jak mu asi je, když chvátáme životem, aniž bychom věnovali i jen myšlenku tomu, co pro nás bylo vykonáno skrze Ježíše Krista? Kdy naposled jsi mu poděkoval za obětování Jeho Syna?...

Svědectví

....Začátkem května téhož roku jsem měla jet přednášet na Hostýn. Den před odjezdem se ozval bratr Lev s prosbou: „Tátovi se mamincino zdraví nějak nezdá. Volal jsem onkoložce, která ji včera viděla, a ta mě ujistila, že tohle není terminální stav. Dokázala bys odhadnout, až to terminální stav bude? Rád bych byl v tu dobu u maminky.“ Bohužel tohle jsem mu zaručit nemohla. Pokud bude jeho maminka umírat na selhání jater, něco poznáme...Jenže pokud tam jsou vytvořené jícnové varixy, což je pravděpodobné, ty mohou prasknout kdykoli. Pak je to otázka minuty, a hlavně: nikdo to předem nemůže vědět. V noci mě napadlo, že by se možná dalo jet na Hostýn přes tu jejich vesničku u Šumperka.

.... všude jezdím hromadnou dopravou. Koukla jsem na internet a zjistila, že by to šlo – šest dopravních prostředků... Ale kdyby mi nic neujelo, mohla bych zdravotní stav pacientky posoudit na místě. Dala jsem o tom bratru Lvovi vědět mailem, obratem zavolal: „Taková nabídka se neodmítá. Jako novicmistř říkám našim novicům: Když odejde kluk do kláštera, o jeho rodinu se postarají andělé.“ Takovou důvěru jsem zklamat nemohla. Nic mi neujelo, maminka mě poznala, měla z mé návštěvy radost a já musela dát za pravdu onkoložce: tohle ještě není terminální stav. Zbyla mi jediná možnost. Modlitba: „Pane Bože, Lev čeká na telefon. Co mu mám říct? Ty varixy mohou přece prasknout kdykoliv. Nejsem vševědoucí, ty jsi Vševědoucí!“ Vtom přišlo silné vnuknutí, které se nedalo neposlechnout: Zavolej ho a řekni mu, ať za maminkou okamžitě přijede. Odjela jsem na Hostýn. Bratr Lev si na těch čtyři sta kilometrů dlouhou cestu sehnal kamaráda s autem. Bůh mamince dopřál prožít její poslední den uprostřed celé rodiny, navíc se mší svatou slouženou u lůžka jejím synem – knězem. Druhý den mi od něj přišla zpráva: „Maminka už je Doma. Chvilí před smrtí začala chrčivě dýchat. Znovu jsem jí udělil svátost nemocných. Dořekl jsem poslední slovo modlitby za udělení plnomocných odpuštění, když mamince praskly jícnové varixy...“ Víím, že Bůh má spočítaný každý vlas na mé hlavě. Tady to měl spočítané doslova na vteřiny.

Z knihy M. Svatošové „Neboj se vrátit domů“

Z historie naší farnosti

Rok 1959-1962

Ve svatém třídenní k vůli chřipce zakázáno jít do kostela. Musel být uzavřen. V poslední chvíli bylo dovoleno otevřít kostely ráno v neděli velikonoční. Boží tělo bylo dovoleno konat jen kolem kostela. Byly tam postaveny dva oltáře. Ale přšelo, takže slavnost se konala pouze v kostele.

Na faře byla zazděna nová okna v poschodí z jižní strany. Celkem 6. Bylo sezdáno letos 36 manž. párů, pokřtěno 87 dětí a pohřbeno 51 farníků. V knize odpadlých byly zapsány 4 odpady. Jede odpadlík bydlí v Brumově, ostatní se zde narodili, ale bydlí jinde. Sv. přijímání bylo podáno 13.910.

1960

Průvod Božího Těla byl konán jen kolem kostela. Byla zazděna nová okna ve faře a sice dolů v kaplance a ve farní kanceláři, tedy v přízemí. Stará okna zůstala jen kuchyni a ve spíži, protože nejsou ještě tak stará a špatná.

Bylo sezdáno 50 párů snoubenců, pokřtěno 88 dětí a pohřbeno 37 farníků. Sv. přijímání podáno 12.470.

Vzpomínka ze Svaté Sidonie - rok 1960

Má vzpomínka na rok 1960 je spjata s přijetím svátosti prvního svatého přijímání. Svátost jsem přijala 29. května 1960. Tehdy ještě ve Svaté Sidonii byla dvoutrídni základní škola.

Náboženství v tomto roce vyučoval kněz Antonín Vrzalík. Ve třídě bylo spojeno více dětí z naší dvoutrídni školy.

Když se blížil květen, pan farář A. Vrzalík řekl mně a mým spolužákům Janě a Slavomírovi, že jsme zvládli učivo s žáky 3. třídy, takže můžeme jít s nimi k prvnímu svatému přijímání.

V tu dobu jsem si neuvědomovala, že na ten den budu vzpomínat celý život. V roce 1960 to bylo poslední svaté přijímání ve Svaté Sidonii. Ale nejen to.

Koncem roku začalo režimu komunistické strany vadit vše, co bylo spjato s vírou v Boha. Z „hygienických“ důvodů bylo ve Svaté Sidonii zrušeno sloužení mší svatých. Byl zrušen i název obce Svatá Sidonie. Už to byla jen Sidonie.

Opravdovým věřícím nastaly těžší chvíle, protože museli chodit do kostela do Brumova. Někteří bydleli dříve na Dílech a Kopanice byly také daleko od vlaku. Jednodušší bylo jezdit do Horního Srní. Na půlnoční jsme jezdili pravidelně. Domů jsme se vraceli ráno o půl čtvrté. Vzpomínám si, že jsme se v zimě střídali, kdo půjde první a bude „dražit“ sních. Chvála Bohu, toto jsou už jen vzpomínky.

V roce 1990 bylo za velké pomoci otce Františka Pěňčíka vše obnoveno. Opět máme kde sloužit mše svaté, udílet svátost křtu a scházet se při různých modlitebních společenstvích.

Všem, kdo se o to zasloužili a všem, kteří se na tom podílejí dodnes, upřímné díky. Velké poděkování patří i naší kostelnici paní Kubíkové. Na sv. Martina to bude 29 let, co tuto službu vykonává.

Františka Bařinková

1. sv. přijímání v Sidonii, P. A. Balcárek, kons. rada a katecheta v Brumově, kde působil nepřetržitě 55 let.

Noví blahořečení

Celkem 13 řeholníků včetně jednoho biskupa a 6 řeholnic z 8 různých kongregací bylo 8. prosince 2018 v kostele Notre-Dame de Santa Cruz na mariánském poutním místě Oran prohlášeno za blahoslavené, neboť zůstali v Alžírsku i v temných 90. letech terorismu a neopustili jeho lid.

Jedná se o tyto mučedníky:

Bratr Henri Vergès a sestra Paul-Hélène Saint-Raymondová

Byli zavražděni 8. května 1994 v knihovně v diecézi Alžír. Knihovnu navštěvovalo hodně studentů a bratr Henri za ni byl zodpovědný. Sestra Paul-Hélène byla zdravotní sestrou a v nejchudších čtvrtích hlavního města nabízela svoji pomoc a spolu s Henrim se věnovala mladým. Hlásat Krista v muslimské společnosti pro ni znamenalo respektovat vyznání druhého a současně prohlubovat vlastní křesťanskou víru.

Sestry Caridad Álvarez Martínová a Ester Paniaguaová

Tyto dvě španělské sestry byly augustiniánskými misionářkami a ve čtvrti Bab el-Oued v Alžíru, kde pomáhaly především starším lidem, postiženým dětem a potřebným rodinám, byly velmi známé. Byly zabitě 23. října 1994, když šly na mši svatou. Sestra Caridad, která žila v Alžírsku 30 let, před tím uvedla: „Jsem otevřená tomu, co Bůh a moji nadřízení budou ode mne požadovat. Maria zůstala otevřená Boží vůli a já v této chvíli chci zůstat v tomto postoji před Bohem.“ A sestra Ester k tomu dodávala: „Nikdo nám nemůže vzít náš život, neboť jsme ho již darovaly.“

Čtyři bílí otcové z Tizi Ouzou

Jejich malá komunita se nacházela na severu Alžírsku v Tizi Ouzou a 27. prosince 1994 byla přepadena skupinou ozbrojených mužů. Ti zabili francouzské kněze Jeana Chevillarda, Alaina Dieulangarda a Christiana Chessela a belgického kněze Charlese Deckerse mezitím, co se věnovali svým každodenním činnostem. Otec Jean před tím uvedl: „Vím, že mohu být zavražděn, ale naším posláním je svědčit o křesťanské víře v muslimské zemi.“ Věnovali se výuce, založili zde knihovnu pro studenty a jeden z nich, který vedl centrum mládeže, mluvil i berbersky. Jejich pohřbu se zúčastnily i stovky muslimů.

Sestry Bibiane Leclercqová a Angèle-Marie Littlejohnová

Tyto misionářky Panny Marie apoštolů byly zavražděné, když se vracely ze mše svaté 3. září 1995 v hlavním městě Alžíru. Pomáhaly v sirotčinci a v internátní škole pro dívky, kterou spravovala jejich kongregace, učily děvčata šít a vyšívát a dále pomáhaly znevýhodněným rodinám. Sestra Bibiana byla Francouzka a sestra Angèle-Marie, která obzvláště milo-

vala práci s mladými, jimž vštěpovala lásku k umění a dobře provedené práci, se narodila v Tunisku. Krátce před svou smrtí řekla jedné spolusestře: „Nemusíme se bát. Jen musíme žít dobře přítomný okamžik... Zbytek už není na nás.“

(Zdroj: Vatican News)

Dokončení příště

Z liturgie

14. 4. 2019 Květná neděle

„Kristus byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno.“

1. čtení: Iz 50,4-7

2. čtení: Flp 2,6-11

Evangelium: Lk 22,14-23,56

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Lukáše.

Ozvěna slova:

Na Květnou neděli vstupujeme s Kristem do Jeruzaléma, kde se dokoná všechno, co bylo předpovězeno. Rozjásané davy volají: Hosana Synu Davidovu. Farizeové zuří, apoštolové se blaženě usmívají, Kristus vítězí. Po několika dnech se všechno změní, farizeové se smějí, vtipkují na adresu odsouzení, že jiným pomáhal, ale sobě ne, apoštolové prchnou, vojáci se baví. Kristus je zesměšněn a poražen. Nedaleko Jeruzaléma, na kopci zvaném Golgota se v té chvíli odehrává úděsné divadlo. Kříž, ocet, sliny, žluč a jedovatá slova. Na tom kříži přibit Ježíš. Má sílu ještě mluvit a mluví tak, že nepůsobí dojmem zlomeného člověka, který by potřeboval podporu lidí. Dokonce diskutuje s jedním z odsouzenců. Golgota ale nebyla divadlo. Byl to dar milosti pro život s Bohem, dar, který bylo možné lidem zprostředkovat jen prostřednictvím kříže. Proto má kříž v sobě zvláštní důstojnost. Kristus na něm zvítězil. Květná neděle staví světu před oči obě možnosti vítězství: na oslu a na kříži. Mnozí dají přednost první možnosti, neboť chtějí vítězit silou a oslavným křikem davu. Ačkoli je Kristova smrt nejdůležitější událostí dějin lidstva, je dnes ignorována stejně jako před 2000 lety a ti, kteří ji ignorují, se mylně domnívají, že už zvítězili. Zvítězit je však možné jen s Kristem, a to na kříži. Svatý týden nám tajemství kříže odhaluje. Kdo znevažuje neviditelné, nedokáže spatřit ani to, co vidí, protože hledí jinde a protože už nevěří, že to, co mu bylo dáno užít, je velkorysým darem Božím určeným k jeho povznesení, k jeho záchraně.

20. 4. 2019 Bílá sobota

„Proč hledáte živého mezi mrtvými?“

1. čtení Gn 1, 1-2, 2

2. čtení Gn 22, 1-18

3. čtení Ex 14, 15-15, 1

4. čtení Iz 54, 5-14

5. čtení Iz 55, 1-11

6. čtení Bar 3, 9-15. 32-4, 4

7. čtení Ez 36, 16-17 a. 18-28

Evangelium Lk 24, 1-12

Prvního dne v týdnu časně ráno přišly ženy ke hrobu a nesly vonné oleje, které si připravily. Nalezly kámen od hrobu odvalený, a když vešly, tělo Pána Ježíše nenašly. A jak nad tím byly v rozpacích, najednou u nich stáli dva muži v oslnivě bílém rouchu. Zmocnila se jich bázeň a sklopily oči k zemi. Muži jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji: Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Vzpomněly si na ta jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům a všem ostatním. Byly to Marie Magdalská, Jana a Marie, matka Jakubova; a ještě i některé jiné, které byly s nimi, to všechno pověděly apoštolům. Těm ta slova připadala jako plané řeči a nevěřili jim. Petr se však zvedl a běžel k hrobu. Naklonil se dovnitř a viděl jen pruhu plátna. Vrátil se plný údivu nad tím, co se stalo.

Ozvěna slova:

Ježíšova krvavá getsemanská modlitba ve společnosti usínajících apoštolů. Pohotová Jidášova zrádná domluva na třiceti stříbrných s jeho odchodem z Večeřadla do temnoty noci s výsměšným políbením. Petrovo přihřívání se u ohně nepřátel s krutým zapřením krátce po Poslední večeři s tak úžasným Pokrmem a Nápojem, ale i zachycení mistrova pohledu vedoucí k pláči a lítosti je nám též blízké. Velkopáteční drama se všemi setkáními s Pilátem, Kaifášem, Šimonem z Cyreny, pláčícími ženami, s Matkou Marií, apoštolem Janem, lotry po levici i po pravici, hordou žoldáků a do neznáma rozuteklých učedníků se vůbec nedá obejít bez povšimnutí. Následující mrtvolně tichá sobota se zapečetěným hrobem a vojenskou hlídkou dělá dojem, že celá Ježíšova věc skončila. Opravdu?

Drama pokračuje! Stejně tiše je náhrobní kámen odvalen, aniž by se kdo z vojáků probudil. Probudili se, ale u prázdného hrobu a takový už není nutné hlídat. Nikdo z nich ještě netušil, natož aby byl přesvědčen o tom, že Živý v hrobě nežije. Vojáci – hlídači od prázdného hrobu pochopitelně odcházejí. Znovu se objevující učednice a učedníci Ježíše Krista přicházejí ke hrobu, nejen aby našli hrobovou prázdnotu, ale aby se setkali i s andělskými bytostmi, sdělujícími jim: „Není zde, vstal z mrtvých!“ Když není zde a vstal, pak: „Kde je? Kam odešel? Kde ho máme hledat? Kde se s ním můžeme setkat?“ Nelze živého zmrtvýchvstalého Ježíše nalézt, pokud hledáme v hrobě, před hrobem a u hrobu, když cílem našeho hledání bude jen a jen hrob. Směr našeho pátrání k setkání s Ježíšem nutně musí být jiný. Ukazuje za hrob, dál za hrob. Až tehdy, když učednice a učedníci, přátelé a budoucí následovníci Ježíšovi se odpoutají od hrobu jako svého dosavadního cíle, se setkávají s Ježíšem. On je totiž hledá se slovem povzbuzení a opakovaně je potkává a navštěvuje, aby je přesvědčil o tom, že žije i s ranami z Velkého pátku a že jeho drama skutečně v hrobě neskončilo, ale pokračuje. **...Já jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa.**“

Úmysly apoštolátu modlitby - duben

Všeobecný úmysl – za lékaře a humanitární pracovníky přítomné ve válečných oblastech, kteří nasazují vlastní život pro záchranu života druhých.

Národní úmysl – Ať pokoj, který Ježíš Kristus po svém zmrtvýchvstání daroval svým učedníkům, dokážeme šířit do svého okolí.

Mše sv. v Sidonii

- 20. 4. Mše sv. není
- 27. 4. Za Jaroslava Pavlačku
- 4. 5. Za Evu a Aloise Lysáčkovy
- 11. 5. Za rodiče Maňákovy, syna Antonína, rodinu Ležatkovu a rodiče Minářovy

Něco pro zasmání

- Katecheta vysvětluje gesto sepjatých rukou: „Když máte hezky sepnuté ruce, pak prsty směřují jako anténky k nebi, aby zachytily spojení s Bohem.“ Přemýšlivý žák vykřikne: „A proč se pan farář modlí takhle?“ – a naznačuje rozepjaté ruce. Jiný žák pohotově vysvětlí: „Pan farář je satelit!“
- „Děti, co musíme udělat, aby nám byly odpuštěny hříchy?“ Děti jmenují a jmenují, co všechno musíme udělat. Paní katechetka se ptá: „A co ještě?“ Přihlásí se jedno děvčátko: „Ještě musíme ty hříchy vykonat!“
- Rodina prožila pěknou neděli, na návštěvě byla babička, která se zúčastnila svátečního oběda. Večer se jedno z dětí modlí: Pane Bože, děkujeme ti, že jsme dnes měli na oběd babičku.“

Velikonoce- nový život

Úmysly mší svatých na měsíc duben - květen 2019

15.	PO	7.30	Za + syna Vojtěcha Marka, + rodiče Vaňkovy, Markovy, + sourozence, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
16.	ÚT	18.00	Za + rodiče Jelínkovy, jejich děti, + rodiče Šenkeříkovy, + dva syny a Boží požehnání pro živou rodinu
17.	ST	18.00	Za + Josefa a Eleny Macháčovy, + rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
18.	ČT	18.00	Zelený čtvrtek
19.	PÁ	18.00	Velký pátek
20.	SO	19.00	Bílá sobota
21.	ND	7.30 9.00 10.30	Za + Ludmilu a Jaroslava Ordeltovy, + rodiče a sourozence, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za + rodiče Ptáčkovy, dvě + dcery a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
22.	PO	7.30 9.00 10.30	Za + rodiče Andělu a Petra Křekovy, + rodiče Nanišovy a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Ludvíka a Radka Rokovských, + Františka Bartošáka, + Jitku Bartošákovou z Nedašové Lhoty a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Jaroslava a Ludmilu Slabíkovy, + Josefa Slabíka, + bratry, za vnitřní uzdravení celé rodiny a Boží požehnání pro celou živou rodinu
23.	ÚT	18.00	Za + rodiče z obou stran, za živou a + rodinu Bařinkovu a Antošovu a duše v očistci
24.	ST	18.00	Za + Jaroslava Polácha, jeho + sestru, + bratra, + zetě a + rodiče z obou stran
25.	ČT	18.00	Za + Josefa Strnku, + rodiče z obou stran, + Věrku, duše v očistci, dar zdraví a Boží požehnání pro celou živou rodinu
26.	PÁ	18.00	Za + Jaroslava Bařinku, dvoje + rodiče a duše v očistci
27.	SO	7.30	Za + Miroslava Růžičku, jeho + manželku, + prarodiče z obou stran, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
28.	ND	7.30 9.00 10.30	Za + Jaroslava Rokytu, + prarodiče, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za + z rodiny Lysáčkovy, Zmeškalovy, Dulkovy, duše v očistci a Boží požehnání pro celou živou rodinu Za farníky
29.	PO	7.30	
30.	ÚT	18:00	Za + Evu a Jána Slobodovy, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu
1.	ST	18.00	Za + rodiče Beňovy a Křekovy, + děti, + zetě+ vnučku Mařenku, za nemocnou maminku a ochranu Boží pro živou rodinu
2.	ČT	18.00	Za + rodiče Dornákovy, + dcery, + zetě, dar zdraví a Boží požehnání a ochranu P. Marie pro živou rodinu
3.	PÁ	7.30 18.00	Za živé a + členy živého růžence Za + Miroslavu Ptáčkovou, + manžela Zdeňka, + rodiče Fojtíkovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
4.	SO	7.30	Za + Josefa Lysáka, + rodiče Lysákovy a poděkování za dožití 80 let života a Boží požehnání pro živou rodinu
5.	ND	7.30 9.00 10.30	Za + Emila Macků, jeho + syna, pomoc Boží a ochranu P. Marie pro živou rodinu Za živé a + hasiče z Brumova, Bylnice a Sv. Štěpána Za farníky
6.	PO	7.30	Za + Vojtěcha Miklase, jeho + syna Vojtěcha, duše v očistci a Boží požehnání pro rodinu Miklasovu, Lysáčkovu a Strnadovu
7.	ÚT	18.00	Za + Františka Pindáka, + rodinu Pindákovu, + rodinu Častulíkovu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
8.	ST	18.00	Za + Marii a Jarolíma Šuchmovy, duše v očistci, s prosbou o Boží ochranu pro živou rodinu
9.	ČT	18.00	Za + rodiče Naňákovy, jejich + děti, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu P. Marie pro živou rodinu
10.	PÁ	18.00	Za + Marii a Jana Častulíkovy, + děti Jana a Ludmilu, dvoje + rodiče, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
11.	SO	7.30	Za + Petra Šmotka, + rodinu Jedličkovu a Šmotkovu a Boží požehnání pro živou rodinu
12.	ND	7.30 9.00 10.30	Za + rodinu Macků, Obadalovu, Rebrovu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Ludmilu Řehákovou, + rodiče, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky

Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. Neprodejné. Náklad 700 výtisků.
Uzávěrka do 23. každého měsíce. Za redakci M. Figarová, e-mail: redakce_fm@seznam.cz. Grafická příprava: PHM studio, www.phmstudio.cz